

در شرایطی که خطر جنگ و بی‌ثباتی زندگی روزمره خانواده‌ها را تهدید می‌کند، تجربه‌های گذشته به‌روشنی نشان داده است که تکیه بر همیاری مردمی و سازمان‌یابی محلی مؤثرترین راه برای کاهش آسیب‌ها و حفظ حیات انسانهاست، زیرا در زمان بحران دسترسی به اقلام ضروری مانند غذا، دارو، آب و خدمات اولیه مختل می‌شود و بیشترین فشار بر دوش خانواده‌های آسیب‌پذیر، از جمله سالمندان، کودکان، بیماران، زنان سرپرست خانوار و خانواده‌های مجروحان و جان‌باختگان می‌افتد، در چنین وضعیتی هیچ نهادی بهتر از خود ساکنان محله نمی‌تواند نیازهای واقعی را شناسایی کرده و پاسخ فوری و عادلانه به آن بدهد، سازمان‌یابی محلی به معنای ایجاد گروه‌های داوطلبانه در هر محله برای شناسایی نیازها، جمع‌آوری و توزیع منصفانه اقلام ضروری، حمایت از خانواده‌های آسیب‌دیده، مراقبت جمعی از افراد ناتوان و تبادل اطلاعات درست برای مقابله با شایعات و ترس است، این کار با ارتباط ساده میان همسایه‌ها، تشکیل هسته‌های کوچک، تقسیم شفاف مسئولیت‌ها و ثبت امکانات و نیازهای موجود آغاز می‌شود و بر اعتماد، همبستگی و کمک بدون تبعیض استوار است، زیرا در شرایط جنگ نجات فردی یک توهم است و تنها از طریق همکاری و سازمان‌یابی از پایین می‌توان از شدت فاجعه کاست و از جان و زندگی خانواده‌ها محافظت کرد، محله‌ای که متکی به همیاری متقابل و سازمان‌یافته باشد آسیب کمتری می‌بیند و توان بازسازی بیشتری دارد، بنابراین باید از همین امروز با در نظر داشتن تمام جوانب امنیتی گفت‌وگو، همکاری و یک اقدام جمعی، پایه‌های همبستگی محلات را بنا کرد.